

LIDRANO 2019. UČENIČKI RADOVI

Budi svoj

Budi vajka svoj
da ne padneš u tuđi stroj.
Izaberi svoj put,
da ne bi mora` u kut.
Budi uporan i ustrajan,
da ti život ne bi bio okrutan.
Pazi na sebe,
jer drugi neće pazit` na tebe.
Budi jak,
da ne ispadneš mali rak.

Andrea Maružin, 3. c razred šk. g. 2018./2019.

Budi svoj, kakav god da jesi

Budi svoj, kakav god da jesi,
i uvijek sve svoje probleme istresi.

Uvijek reci što ti je na pameti,
ali pazi da budeš isti prema svima na planeti.

U društvu uvijek budi ti.
Ako te netko ne voli,
samo ih treba ostaviti.

Budi svoj, kakav god da jesi,
i uvijek se svima smiješi.

Karla Jurković, 3. c razred šk. g. 2018./2019.

Budi, ba, svoj
(sarajevski rep)

Sale, budi svoj, ne daj da te itko mijenja.
Nemoj se živcirat` i imaj strpljenja.

Treniraj i dalje, ni više, ni manje,
biceps, triceps, quad, upalno je stanje.

Rep i dalje slušaj, uz glazbu se opuštaj,
i bar jednom sarajevske ćevape kušaj.

Elvis Osmić, 3.c

Grga Čokolin
(unutrašnji monolog)

Znate ča?

Čuda njih je počelo govorit da zač toliko tečen za ton Doron. Ma, oni ne kape. Ne kape da mi se preveć piježa i da jo volin. Čuda san stareji, ma ča to ima veze? Nu, forši se ja njije ne piježan, ma znan da ću. Ćete videt vi!

Njijeni otac je reka da je ona premlada za me i posla me je ća. Ma, mene to ne porta, ben ću se ja opet tornat.

Znate, so mi rekli da bin ja va svojeh letah trijeba već bit uženjen i da bin trijeba imet famejo. Ma vraga, zač bin?

Pak da san ljubomorán? Ja? Ma, ča njin sve pak pada na pamet. Pa, ja znan da san bolji od onega Pavla i vero si nijeću još i za njega glavo razbijat.

Ma, i Dora, ona da će mene tako? Aj, vero nijeće!

I z Pavlon ću ja riješit ja to, će videt von svojega Boga. Nijeće mi jo ziet tako lahko. Kako san riva prevarit Magdo, tako ću sveh ki so protiv mene sad još huje. Nijeće ni znat ča ih je zadesilo. Sad mi je va glave samo kako ću njih sveh regulat, jenega po jenega.

Bit će Dora moja. Videt će oni ki je Grga Čokolin.

Marlen Damijanić, 3. c šk. razred g. 2018./2019.

Pismo tebi

Bit će teško puno puta,
Vjeruj mi, mila moja.
Duša u krive ruke zaluta,
Ali i tada ostane svoja.

Ne mijenjaj se ni zbog koga,
Svašta se u životu desi.
Ne dopusti da te gazi tuđa noga,
Ostani to što jesi.

Jednom će doći netko vrijedan tebe,
Vjeruj mi, mila moja.
Ali ni tada ne daj cijelu sebe,
I tada ostani svoja.

Ira Smitka, 3.c

Ustani ča si

Ča god da ti rekli,
ča god o tebe pensali,
njihovo mišljenje pušti,
i ustani ča si.

I kad pensaš da so se svi
protiv tebe ubrnuli,
i ku so ča protiv tebe čuli,
ti njin slobodno reči:
Ma, ča ste svragun šli?

Marlen Damijanić, 3.c

Ča si, si

Ku pensaš da te ne abadaju,
Ku pensaš da te s miron kritikaju,
Ku pensaš da ti pretele kontra tebe obraću,
Frmaj se, propensaj,
To ča med sobon judi prehićivaju,
To oni nimaju.
Nimaju štabelu pretelicu ka ča si ti.
Šeka njin ča nisu lipi kako ti.
Boli hi ča ne moru podnes grdo ko ča moreš ti.
Ča si, si.

Namurani Grga Čokolin

Prišlo je i to jutro, jutro na čigov dan se va Batluge feštiđa. Tići kantaju, ruožice dišiju, harmonike sopeju, a tamo, za jenin stolon, sedi jedan čovik z bukaleton punon vina sprid sebe, friško obrijan i regulan. Do njega ni već, ni manj, nego vrah.

Vrah: "Buoh daj, moj, kako gre?"

Grga Čokolin: "Ala na, dežgracija jena, ča pak ti tu delaš?"

Vrah: "Nu, nu, pomalo, moj, san vidi da te nešto muči, zgledaš mi nekakor žalosno."

Grga Čokolin: "Ma, veruj mi, i ti biš da si na moj in mestu."

Vrah: "Ma bin, vraga, ala reći, nu, forši ti ja moren nekakor pomoć."

Grga Čokolin: "Znaš, ja ti niman niš sriće va jubavi. Već san brižan i let dosta dobi, a žene i dice kako i šoldi va države. Ne moren ja već tako. Meni rabi jena štabela ženska ka bi mi dicu rodila i fameju načinila."

Vrah: "Eko, na, sad si poče za štabelijemi ženskami teć, a ona mala va ku si bi namuran, ča š njon?"

Grga Čokolin: "Te prosin mi je ne spominji. Šinjora Dora se namurala va onega smotanega Pavla i put pod noge skupa š njin. A ja trpit nisan moga, pa san popensa da bi bilo bolje da je Bogu pošaljen. A kad se ja nečega spensan, to tako mora i bit."

Vrah: "Ala na, zna san ja da ne bude nič od tega, ali nič se ti ne sekiraj, zato san ja tu da ti regulan jenu štabelu žensku."

Grga Čokolin: "Ma, ča ćeš mi ti regulat? Poglej se kakov si, deboto kako i ja."

Vrah: "Regulat ću ja jenu podobnu za te, veruj mi."

Nasmeji se onako šerijo i kako neka pantagana steče ća. Onda se Grga digne i onakov deboto pijan uputi doma. Va onu svoju malu belu kućicu, z ne baš ki zna ča regulanin vrton okoli nje, u ku je doša od kad je uša ća z Zagreba, da ga milicija ne bi ćepala za ono ča je Dori stori, i tako niotkuda eko njega va Batluge.

A z drugega kraja, po zazdolnice, šemberi jena malo stareja šinjora, žalosna i jadna sama na se, jer je jednu veliku štipidecu storila. Va krvavoj je veštalji s belin točkami od muke i blatnih črnih postoli na tak. Najedanput grota njoj zasmeta i samo se stombola po česti zdolon, ni već, ni manje, nego Grgi pod noge. Tako regulani, jedan i drugi su finili va kanal.

Grga Čokolin: "Šinjora, kega Boga delate?"

Mlinarica: "Ma, malo mi se zamantalo, pa san se preko neke vrazže grote rasipala."

Grga Čokolin: "Ala na, šinjora moja, ma morate malo gledat kud stajete."

Mlinarica: "Aj, da vi samo znate ča se meni sve mota po glavi i pred očima."

Grga Čokolin: "Ala na, ni valja ča slabega?"

Mlinarica: "Ma, još huje, brižna ja sirota."

Grga Čokolin: "A, joh, šinjora moja, a ča van se je sučedilo?"

Mlinarica: "Znate ča, pomorite vi mene zvadit s tega kanala, pa ćemo za ovo drugo lahko."

Grga Čokolin: "Eko, eko, zajno, šinjora moja."

Komoć se zvuču z kanala, a Grga se domisli besed onega vraha ki mu je ubeća nać neku štabelu i podobnu žensku.

Grga Čokolin: "Šinjora, ma ča se forši poznamo mi?"

Mlinarica: "A, teško, šinjor moj, ja san van prvi put va Batluge i to samo radi dela. Jednoj starejoj noni san malo muke donesla da more zamisit one prave, štabele, istrijske fuže. I, eko, sad kad san sve obavila, se trnivan doma va svoj mlin."

Grga Čokolin: "A šinjora, ma ni van valja toliko sila poć doma? Ča govorite na to da pojemo jedan đir na ovu feštu dole, va domu, da vi meni rečete ča van se je toliko slabega desilo."

Mlinarica: "Nisan van ja baš za neke fešte, znate."

Grga Čokolin: "Ma ne porta, nis ni ja baš, pak san već bi danas."

Mlinarica: "A benj onda, kad vi tako ćete, onda homo jedan đir, ali gremo za jenu uricu doma."

Grga Čokolin: "Ma, kako vi rečete, šinjora."

Oniput su se oni dva uputili onako štabeli na feštu va dom i seli za isti stol kadi su sedili Grga i vrah.

Grga Čokolin: "Šinjora moja, ča bite vi popila?"

Mlinarica: "Ma, ne rabi nič, šinjor, ja van ne pijen."

Grga Čokolin: "Ma, ča ne, ćete valja popit jenu s manon?"

Mlinarica: "Ma, ako baš moran, ala šu."

Grga se diže od stola i, onako šemberajuć, poje zet jenu litru rakije i dva bićerina.

Grga Čokolin: "Eko, šinjora moja, da si jenu nazdravimo, pa da vi meni lipo rečete ča van se je to sučedilo."

Mlinarica: "A, joh, ne znan otkud bin počela."

Grga Čokolin: "Provajte otpočetka, to će van bit najlaglje."

Mlinarica: "Imate vi pravo, samo čekajte da si još malo podmažen gut."

Grga Čokolin: "Ma, samo vi dajte, meni ni nikamor sila."

Mlinarica: "Znate, ovako van je to bilo... Moj otrok van se je namura va jenu brižnu otročicu, a meni po žilah ni hodila nanke malo. Oni su si lipo i svate učinili, ali san ja sve zafrknula i svate proklela, pa me je Boh ču i moju kletvu učinija istinon. Cele je svate u jenu velu grotu posla da zavajk tamo stoje."

Grga Čokolin: "Ma, ča ste to storila, lipa moja, to ne stoji jednoj stabeloj šinjori kako ča ste vi."

Mlinarica: "Ala vero, pak ni sama ne znan, ma sad mi je jako teško i nemoćno aš san brižna sama ostala."

Grga Čokolin: "Nič se vi ne sekirajte, zato san ja tu da to vaše srce zličit provan."

Mlinarica: "Vi bite meni moga bit medežija za moje rovinano srce."

Grga Čokolin: "Aj, lipa moja, ma ja ću vami bit i već od tega, samo vi to zaželite."

Mlinarica: "A ča se je vami pak desilo da ste se propili?"

Grga Čokolin: "A neka vrazža otročica me je ošunjila i srce mi slomila, za drugoga se skoro ože-

nila, ali san je ja preteka i Bogu posla da je z drugin ne gledan."

Mlinarica: "Vrajže slabo, šinor, ke štipidecu ste pak vi učinili?"

Grga Čokolin: "Nisan ja to napušto, ona je sama to iskala, i sad san ja brižan srce raspara i rakijon ga zlečit provivan."

Mlinarica: "Grga, ja ću vaša rakija bit i srce van zlečit."

Oniput, kako neki črni mačak, kad ti preteče preko ceste i nesriću donese, vrah doteče i sve njin pokvari.

Vrah: "Ča ste vi pensali da će to tako lahko proć?"

Grga Čokolin: "Nego ča da smo, dar si mi ubeća."

Vrah: "Ma ki ti je ča ubeća? Šuma pak, i ti sakemu veruješ."

Grga Čokolin: "Ča se praviš bedas, kako da si od čera."

Vrah: "Sad ćeš ti videt ki je bedas kad ti tu tvoju žensku i tebe pošaljen va onaj pakal od kega ste si sami vrata otprli, kad si ti, mlinarice, fameju proklela i umrla od žalosti, a ti, Grga, kad su te ubili."

Mlinarica: "Ma, ki ti je tajsti, ča on tu sad govori, nanke da je z mendule pa?"

Grga Čokolin: "Ma te prosin, ga ne poslušaj, vidiš da je malo na svoj kraj."

Vrah: "Ti ja dan da san na svoj kraj, sran te more bit!"

Najedanput, Grga i mlinarica nestanu, kako i mraz na suncu, i poju va pakal. A vrah lipo sede i počne pit onu rakiju ča mu je Grga pušti kako medežiju.

Nives Jedrejčić, 3.c

Volin Istru

Volin Istru zato ki ima čuda lipih stvari.

Ima lipe boške, rike, planine, a najlipše od svega je naše Jadransko more.

U Istri je štabel čovik. Vajk bi pomoga drugen. Ni sam za se, nego i za drugeg.

Naša Istra je štimana po našen boškarinu, vinu, pršutu, tartufi i sven drugen ča postoji.

Ima čuda puti po kojima moreš hoditi i uživati. Ma, nima ča nimaš.

Kad se dela, se dela.

Kad se počiva, se počiva.

Kad se pije, onda se pije.

Istrijanima je Učka granica i ki ni z Istre, se povida da je priko Učke.

Nima ki zna kakoveg divljeg blaga po boškami.

Ki ni bija u Istri, neka dojde, neka gušta i neće mu biti ža.

Ivan Bratović, 1. b razred šk. g. 2018./2019.

Daniel Načinović (Labin, 1952.):

Stručak toponimske poezije

U prvi mah, reć bi da su krajobrazi koje volimo nesviknuti na komuniciranja; nemušta duša bilja, životinja, zemlje... svekoliko je, čini nam se, ista. Posvuda.

Tek kad i predobro znani puteljci jedne mladosti odmile i s neznatnom geografskom dužinom: kao da se u nama javljaju svi čuveni napjevi neke omagljele kantate, madrigali vremenosti koju probavljam, fotosi proživljene zbiljnosti u nama, sjecišta življenja, prijatelji, staze, razgovori, mirisi, oseke, slutnje i mnogo još toga.

I tada, gle, u drugi mah, sve to postaje našom svojinom, sve što pomislimo, vraćajući znane dobre filmove, sve je to mišljeno naizust kao reprint jedne takve i takve duhovne okolnosti, album koji ni za kakve novce ne bismo prodali.

Siena, Piazza del Campo, 10. VIII. 1975.

Brseč

moru je u krvi
preplašiti čovjeka
ali opet
nigdje toliko mira
kao u opojnim travama
kad južnjak osivi vodu

Kožljak

sparina će sažeti seosko groblje
u podne se nitko ne boji mrtvih
crno je vozilo razjarilo prašinu
a starac je visoko u spletu dalekovoda
vidio namet tuče

Pazin

neke je večeri danica
želeć da meni se svidi
obukla haljinu onu
rumenu
što rijetko je nosi

i trepereć kroz dim u rosi
nad grad se stidljiva digla
Barban

suha prostirka od lozina lišća
prije ili kasnije
primit će voljenog znanca

Dvigrad

tko li je to jutros prenuo usnule mačeve
i rastrijebio pljevež kneževskih dolama
rosa je prelila jagode u hladovini
a tišina dozvala prijatelje koji se ne vraćaju
stoljeća zvekeću u kravljim sponama
šti-moja-oooooooooj

Žminj

nitko te nikada neće razveseliti
neudata djevojko
radosne su tek cijevi orgulja svetog mihaela
a ostalo su kamioni što odvoze boksit

Motovun

slikar je na zategnutu platnu
htio gle naslikati horizonte
betlehemske jaslice
o rukave je obrisao vinske sline
i cestama su promilili autobusi

Plomin

ovostran je nešto prošlo
ostavivši nam
samo bajaranja i slutnje

Draguč

kad bi i sve počelo iznova
ovi bi putevi tek usnuli šutke
priviknuti na svoju priču
veliki u svojoj skrovitosti

Beram

ovdje bih najvolio u miru
činiti ono što bogovi čine
jesti
leći nauznak
i disati glasno

Rabac

što li je svitak povijesti
pred našom malom pričicom
ova sutonja ne dozivlju tugu
često me dovlačiš na sigurna ista mjesta
u uvijek poznatim licima vraćaš mi davno čuvenu pjesmu
kao da želiš reći
ipak će sve biti u redu

Stručak toponimske poezije (Brseč, Kožljak, Pazin, Barban, Dvigrad, Žminj, Motovun, Plomin, Draguč, Beram, Rabac) Daniela Načinovića objavljen je u pjesničkoj zbirci Tu i tamo nedjelja (Izdavačka zajednica Čakavskog sabora, Labin, 1976.; Str. 56.-65.)